

Бувають темні дні...

Анатолій Клименко

Бувають темні дні
бувають дні блакитні
бувають ясні дні що сонцем
мружать око
та в душу вже поклав
сховав глибоко
ту Радість що так довго
я шукав

Збирав потроху радість
із світанків
із ранку тихого
уже росою вмитим
ішов до неї
не з високих ганків
кривою стежкою
а не широким
шляхом битим

А де ж нам Радість всім
оцю шукати
чи є якісь прикмети
якісь віхи
не може ж вона
нам упасти в руки
скотившись дня одного
прямо з стріхи
Так, Радість не знаходять
на узбіччі чи під
кущем зарослої
вже балки
її ти позбираєш по краплині
з ранкової роси і
сонячної скалки

Її збиратимеш ти
довгими роками

збиратимеш поволі
по краплині
як сонця золото
розлите між лугами
у серце лагідне
лягає ще донині

Пройдуть літа
гримітимуть ще грози
шумітимуть вітри
і суховії
та те тепло
що в грудях виростає
вже приведе
до бажаної мрії

А Радість як
направду говорити
із болю і розпуки
виростає
із смутку терпкого
й липкого
що душу навпіл
розриває
18.01.2025